

Ett år med Sommaränge Eira Fridlycka

Del 3; 6-9 månader

Text och foto: Hanna Tingsgård

I skrivande stund går den underbara sommaren mot sitt slut och Eira har vuxit till en stor hund, om än fortfarande valpig till sättet och hon har inte heller löpt än. Hon underskattar sin storlek – kan klampa rakt upp på mattes mage när hon ligger i soffan, och överskattar sina förmågor – kastar sig rätt uppför 4 meters stenar, flyger upp på studsmattan och ner i hängmattan. Hjälpl!

Fler lekdejter

Lekdate med Sune

Men vi tar det från där vi slutade sist, nämligen i maj. Det trevligaste som hände då var att vi hade ännu en lekdate med Sune på stranden, Eira och han leker verkligen hur bra som helst och det är så roligt att träffas.

Idun tyckte som vanligt att ungdomarna måste skärpa sig. Hon satte sig i respekt hos Sune, men Eira tyckte att hon var tråkig och försökte få igång morsan.

Eurasierpromenad

Sunes matte Sanna och jag planerade för Eurasierpromenad i Gävle. Den blev av den sista maj och det var väldigt mysigt att få promenera ihop med ett gäng vackra och kloka eurasier och deras familjer.

På Eurasierpromenad

Som eurasierägare känner man sig verkligen stolt över all uppmärksamhet som hundarna får, ni håller säkert alla med mig om det. Eira blev väldigt imponerad av Tyra Snörök från kennel Balder-Balder – en tjej på 2 år som verkade veta det mesta om världen – och hon hängde efter henne hela tiden.

En liten smygtuggare

Under försommaren var det fortfarande otroligt mycket tuggande på allt, men nu i sensommartid kan jag ändå konstatera att vi kommit en bit på väg – både skor och läsglasögon kan ligga framme utan problem.

Däremot tuggas det fortfarande, i smyg alltså, på allt som innehåller godis, dvs. mina fickor i diverse shorts, jackor och tröjor. Dessutom på den nyinköpta lilla Fjällräven-midjeväsken, som jag alltså köpt för att alla fickor är söndertuggade. Nu har jag beställt en ny sådan och den måste alltid ligga i skåpet tills den här kreativiteten har kulminerat.

Åker kanot

På äventyr i skärgården

Midsommarhelgen tillbringade vi hos mina föräldrar i Gudinge, i Nordupplands skärgård. Där fick Eira pröva att åka både motortbåt och kanot för första gången och det gick hur bra som helst. Jag är särskilt stolt över att jag och min son Adam kunde paddla en kanot med två hundar i – båda satt helt stilla och njöt av färden. Idun fortsätter att vara en fantastisk förebild för Eira och visar henne hela tiden hur man ska uppföra sig. Jag är så tacksam för det.

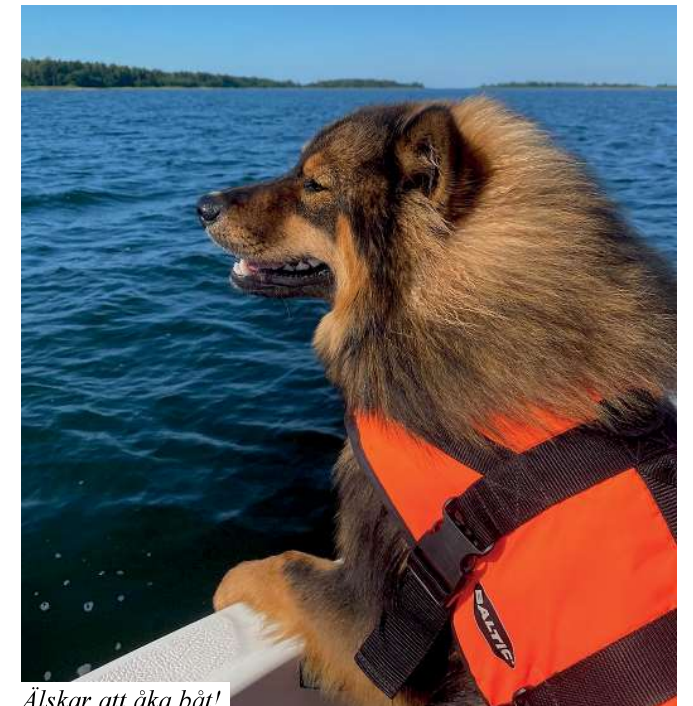
Den första båtturen ut i skärgården gick till vår favoritö Gåskänningen. Där fick Eira springa på klippor och upptäcka hur hala de är i vattenbrynet. På hemvägen märktes det verkligen att sjön suger och att Eira är en väldigt trygg hund. Hon somnade på durken.

På ön Gåskänningen

Sida vid sida med mamma Idun

Älskar att åka båt!

Ute i skärgården

Älskar studsmattan!

Campingäventyr i Skåne

I början på juli dök sommarens största äventyr och utmaning upp. Vi åkte till Skåne och hämtade hem en kattunge. Jag och min dotter AlvaMaria vägde fram och tillbaka om hundarna skulle med på resan eller inte. Det blev trots allt 130 mil på två dagar och lite väl mycket bilåkande kanske. Men vi hade tänkt oss det hela som ett minicampingäventyr också och planerade att sova i hängmatta. Fint väder var utlovat och i värsta fall kunde vi sova i bilen. Men sover man ute så är hundarna en trygghet och allt blir ju faktiskt bättre med eurasier, så de fick hänga med!

När vi på kvällen väl var framme i Skåne ösregnade det och hade gjort så i ett par timmar. Vi började smått desperat söka efter stugor i närheten, men det var inte lätt att få tag på sådana där hund får vara med. På en impuls svängde vi in mot den lilla badplats vi först planerat för. Där upphörde regnet, det var helt folktomt, det fanns flera matplatser under utskjutande tak och ett gammalt omklädningshus. Vi släppte hundarna lösa och de var väldigt glada att få bada och springa av sig.

Sedan gick vi in på damernas. Det fanns rejäla krokar på ena sidan väggen och stolpar som höll upp taket på den andra sidan – perfekt för våra hängmattor! Hundarnas lilla tält satte vi upp på golvet mellan oss – skönt för dem att få ett avgränsat utrymme och de kröp nöjda in där. Det var Eiras första natt i tält.

Regnet började igen och vi var otroligt tacksamma över att ha hittat denna mysiga nödlösning, om än lite nervösa för att någon skulle dyka upp och kanske ogilla vårt tilltag. Men nöden har ingen lag intalade vi oss, och vi lämnade heller inte ett spår efter oss. Vi var packade och klara redan kl 08 nästa morgon. Då hade hundarna varit uppe och kunnat springa och bada ända sedan kl 06. Det kändes skönt med tanke på den långa resan hem.

Men först skulle vi alltså hämta det lilla underverket, kattungen Morrison. När han kom in i bilen blev det enormt mycket känslor. Båda hundarna ville hälsa omedelbart! Men det gick inte för sig.

Övervakar Morrison

Eira lär sig självbehärskning

De följande veckorna blev en intensivkurs i självbehärskning. Morrison bodde på övervåningen hos ungdomarna och kom ner korta små stunder varje dag. Han fick också vara ute i trädgården i en liten hage av kompostgaller. En sådan är förstås ingen match för en kattunge att forcera, men Morrison tyckte att allt var mer spännande där han var. Kanske berodde det på de otroligt intresserade hundarna utanför gallret?!

Nåväl, den värsta ivern lade sig hos hundarna och Morrison visade sig vara en mycket cool och säker liten katt, blandning av ragdoll och brittiskt långhår som han är.

Förhållandena ändras

Efter två veckor tillsammans skulle vi till Gudinge igen. Där sover alla vi ”ungdomar” tillsammans i en liten stuga med bara ett rum och två väggfasta våningssängar. Hundarna skulle sova på nederslafarna med mig, och Morrison på överslafarna med AlvaMaria och Adam planerade vi. Men det var Morrison inte alls med på. Han hoppade genast ner på golvet, och från den stunden har de tre pälsklingarna levt tillsammans hur fint som helst.

Morrison busar på golvet och springer i trädgården, och ibland utmanar han Eira att jagas. Hon har lärt sig vad ”försiktig” betyder och är verkligen det, även om hon gärna skulle vilja tugga lite mer på Morrison! Eira tuggar gärna på oss och Idun också, tar våra händer, fötter, tassar och öron i munnen och försöker få igång oss. Det funkar till viss del på oss, men är alltså inte tillåtet på Morrison.

Hund över bord

Under denna vistelse i Gudinge fick Eira testa sin flytväst. Med andra ord – hon föll överbord. Den första hund som någonsin fallit överbord på 75 år i stugan. Detta berodde på hennes tidigare nämnda, inte alltid helt korrekta, kroppsuppfattning. Men vi var bara 20 meter från en ö. Det var också därför jag inte hade lika bra uppsikt över henne. Vi skulle lägga till båten helt enkelt.

Brorsan Edison

Mamma Idun och Eira

Syrran Edda

Eira ville så klart vara med längst fram i fören och borde få plats där på relingen, så liten valp som hon ju är? Liten, men med oerhörda förmågor alltså! Men nej, hon fick inte plats utan föll plums i vattnet! Genast började hon simma mot båten, som var i rörelse. Detta var inte bra med tanke på propellern, så plums fick matte hoppa i vattnet och testa sin flytväst hon med!

Jag började simmandes styra Eira mot land. Kvar på båten var Idun med nu både matte och dotter i vattnet. Det var helt oacceptabelt, tyckte hon och plums fick hon bli ner-släppt i spadet hon också!

Vi skrattade allihop så vi grät, medan jag och hundarna simmade upp på klipporna. Det var 25 grader i vattnet och ingen skada skedd. Eira har åkt båt massor med gånger efter detta och älskar det, så vi alla blev helt enkelt bara en erfarenhet rikare och ganska mycket blötare!

Syskon på besök

I mitten på juli kom Eiras bror Edison på besök med husse Jonas och matte Pia. Edison hade vuxit till en fantastisk ung hane, stor som en björn och väldigt lik pappa Nelson, lite ljusare bara och väldigt mjuk till sitt sätt han också. Gammelmatte blev golvad för att han var så fin, och funderade på om hon kunde behålla honom på något sätt, men husse och matte verkade inte intresserade av det.

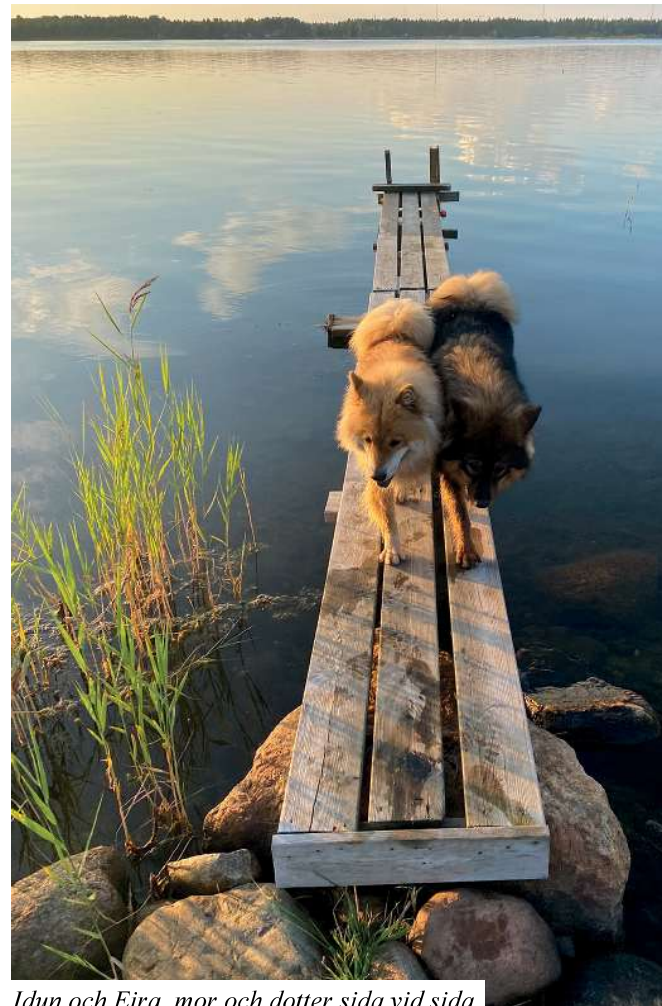
I början av augusti kom även Eiras syster Edda på besök med sin husse Håkan och matte Mimmi. Det var underbart att få träffa dem alla tre. Edda är en otroligt fin kopia av Idun, och hon är en ljuvligt mjuk och social tik. Jag är så tacksam att kunna få fortsätta följa Iduns valpar. De har verkligen blivit helt fantastiska allihop.

Som alltid har vi gått mycket till stranden eftersom det är vårt magiska happy place. Eira har fått börjat prova att dra vår skrinna som vi ofta har med dit (dragen av Idun). Detta gör hon bara väldigt korta sträckor förstås och med mycket lätt packning, men hon drar med entusiasm och det är härligt att se.

Eira är verkligen en otroligt charmig och gullig hund. Hon springer ofta in mellan benen på oss – vilket hennes syskon också gör på sina familjer! – och får på så sätt väldigt glad uppmärksamhet. Hon är glad och gullig hela tiden, vill helst slicka alla i ansiktet, hon gosar gärna i knäet och hennes relation med Idun är så fylld med kärlek och glada bus. Hon är en underbar tjej helt enkelt, som vi är så tacksamma att få leva tillsammans med.

Nu önskar vi er alla en riktigt skön höst tills vi hörs igen!

Hanna och Eira

Idun och Eira, mor och dotter sida vid sida